

Köszöntő

A II. világháború után generációk nőttek fel úgy, hogy soha nem kellett szembenézniük igazán komoly krízishelyzettel. Azt gondoltuk, hogy ez a normális, pedig csak szerencsések voltunk. Ma sokan az egészségükért, még többen a jövőjükért, egzisztenciájukért aggódnak, s mindez egyik pillanatról a másikra jött. A lovassportban lekapcsolták a villanyt. Törölték a versenyeket és nyilvánvaló, hogy időbe telik majd, amíg a sport újra a régi lesz. Gondban vannak a lovardák, ám szerencsére úgy tűnik, hogy a tenyésztői kedv egyelőre nem csökken. Ez biztató, hiszen ha jövőre nem születnek csikók, akkor néhány év múlva hiányozni fog egy korosztály. Most elgondolkodhatunk azon, hogy milyen lehetett újrakezdeni a tenyésztést, versenyzést, és egyáltalán az életet egy vesztes háború után. Talán mi még mindig könnyebb helyzetben vagyunk, mint azok, akik egy rommá lőtt, kifosztott országban kezdtek újra. Azok a neves és névtelen lovasok, akik lovakat kutattak fel, szobákba befalazott csikókat találtak meg, vagy temették a bombatölcseket a pesti lóversenypályán. Érdemes elolvasni Magyar Imre visszaemlékezéseit, ahol az egykori spanyoliskolás ünnepelt lovas leírja, hogy miként biciklizett naponta sok-sok kilométert egyik istállótól a másikig, hogy felkészítse a tanyavilágban talált lovakat az újrainduló versenyekre. A lebombázott budai spanyol lovasiskola idomárja zokszó nélkül lovagolt galoppversenyeken, távlovasversenyeken, ugróversenyeken, sok más társával együtt, csak hogy elinduljon a lovasélet. Családi asztalnál számtalanszor végighallgattam, hogy miként tűntek el a szép telivérek, elegáns hátslovak az istállóból, s hogyan költözött a helyükre a rühös, férgektől hemzsegő apró lovacska, amelyet még a ruszki is otthagytak. Muszkának keresztelték, és újra volt ló a családban. Ezeket az embereket soha nem hallottam panaszkodni. Pedig ahogyan 95. évében járó nagymamám nemrég mondta: „ebben a családban már csak én tudom, hogy milyen egy életet úgy újrakezdeni, hogy az embernek nincs más vagyona, csak a ruha, ami rajta van”. Szinte mindegyik családnak van ilyen, vagy még sokkal rosszabb története, valahol messze elásva a múltban. Ehhez képest a mai helyzet bár korántsem vidám, de nem tűnik kilátástalannak. A lovasembernek figyelni kell a múltra. Mert aki nem tudja, hogy honnan jön, az nem tudja, hogy hová tart. Így tehát azt sem tudja, hogy hol van.

A handwritten signature in black ink, which appears to read 'Szabényi Dániel'.

Szabényi Dániel

CÍMLAPFOTÓ: SOMOGYVÁRI ANETT

tartalom

AKTUÁLIS

Vigyázz magadra és #maradjotthon 6

AKTUÁLIS

Borul a versenynaptár az elmaradó olimpia miatt 7

AKTUÁLIS

Egy iskolaló vagyok 8

AKTUÁLIS

Újratervezés 10

AKTUÁLIS

Mindenki magában teszi a dolgát – körkép az állami ménesekben ... 18

AKTUÁLIS

COVID-19... - otthon maradt lovasok 22

DÍJLOVAGLÁS

Online versenyfelkészítő program 28

DÍJLOVAGLÁS

Fiatal tehetség külföldön 30

LÓTARTÁS

Pieter Heiden Magyarországon 34

	INTERJÚ
38	Lázár Zoltán újra a bakon
	GALOPP
40	Kétévesek a versenypályán
	TENYÉSZTÉS
45	Helyzetjelentés sportlótenyésztőknek
	LÓVERSENY
46	Mikor kezdünk? A Kincsem Park hivatalos közleménye
	MILITARY
48	Mikor, ki, hol, hogyan? Kalandozások a military történetében
	RÁLÁTÁS
54	A nyeregvásárlás elszúrásának 10 módja
	LÓTARTÁS
58	Éhség, étvágy
	GYEREKEKNEK
60	Póniról nagylóra
	ÉLETKÉPEK
62	Karanténkörkép – válogatás a lovasok saját fotóiból

34

38

40

54